

Arrest

nr. 249 225 van 17 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BUEKENHOUT
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 Schaarbeek

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. BUEKENHOUT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 4 februari 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 15 februari 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 april 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 5 november 2019.

1.3. Op 30 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 1 april 2020 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van N. A. N. E. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent opgegroeid in Antiguo Cuscatlan in Jardines de la Hacienda te San Salvador. In 2013 bent u verhuisd naar Santa Tecla in La Libertad, waar u samenwoonde met uw vrouw, B.(...) G.(...) G.(...) M.(...) (O.V. (...)) met wie u in 2013 bent gehuwd. U werkte dertien jaar lang als ingenieur op het departement informatietechnologie voor de organisatie F.(...), een gezondheidsagentschap van de overheid. U begon als medewerker technische ondersteuning en was de laatste vijf jaar voor uw vertrek uit El Salvador hoofd van uw eenheid. Uw vrouw werkt sinds 2006 eveneens bij F.(...), als administratief assistent op de afdeling aanwervingen en contracten. Uw vrouw heeft tot in 2017 als advocate in familiezaken gewerkt, in bijberoep naast haar werk bij F.(...).

U moest u voor uw werk regelmatig verplaatsen naar verschillende zones om controles uit te voeren. U vreesde voor uw leven, telkens als u naar een zone moest waar de rivaliserende bende 18 aanwezig was. U moest soms ook naar wijken gaan van waar u niet wist welke bende er oppereerde, wat een verhoogd risico voor u inhield. U was tevens 's nachts verantwoordelijk voor eventuele informatica problemen, wat volgens u een factor is die u extra kwetsbaar maakte in El Salvador. Ook het feit dat u een ambtenaar bent en uw loon op het internet te vinden is, maakt u extra kwetsbaar. Via de media vernamen jullie dat er enkele leiders van de bendes zich in Santa Tecla hebben gevestigd. In november 2018 werd er een avondklok ingevoerd door de bende 18, wat een ernstige inbreuk was op jullie mogelijkheden om vrij te bewegen. U wijst eveneens op het hoge aantal moorden en verdwijningen in El Salvador. U heeft gehoord van verschillende mensen met een gelijkaardig profiel als u die zijn verdwenen. Al deze redenen hebben u en uw vrouw ertoe aangezet om El Salvador te vertalen.

Op 3 februari 2019 verliet u samen met uw vrouw en uw schoonzus, B.(...) G.(...) M.(...) J.(...) (O.V. (...)), El Salvador. Jullie reisden met het vliegtuig via de Verenigde Staten van Amerika naar België, waar jullie op 4 februari 2019 aankwamen. Een dag later diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw vrouw, uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw rijbewijs en dat van uw vrouw, jullie huwelijksakte, uw werkbadge, uw werkcontract, verschillende werkattesten en nieuwsartikelen. Uw vrouw legt daarnaast haar werkbadge, advocatenkaart, toestemmingen om te werken als advocaat en notaris, werkattesten en een bewijs van jullie lonen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde de bendes te vrezen in El Salvador omwille van uw functie als ambtenaar bij F.(...), waarvoor u regelmatig naar verschillende zones diende te rijden in El Salvador. Daarnaast vreest u het toenemend bendegeweld, de avondklok en de verdwijningen van mensen met een gelijkaardig profiel als u (CGVS (...), p. 5-7).

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, trekt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het profiel van u en uw vrouw als werknemers voor F.(...) heden niet in twijfel. Er dient echter te worden opgemerkt dat het profiel van ambtenaar voor een overheidsorganisatie in El Salvador op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

In de Kolonia waar u en uw vrouw woonden, was er geen bende actief (CGVS (...)B, p. 10). U, noch uw vrouw, hebben ooit persoonlijk problemen gekend omwille van de verplaatsingen die jullie voor jullie werk moesten maken (CGVS (...), p. 10; CGVS (...)B, p. 8). U, noch uw vrouw, zijn ooit persoonlijk aangesproken of bedreigd geweest door bendeleden (CGVS (...), 10-11, 12; CGVS (...)B, p. 10). U voelde de avondklok aan als een persoonlijke bedreiging, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat u hierdoor concrete problemen heeft gekend in El Salvador (CGVS (...), p. 11). Dat jullie bewegingsvrijheid hierdoor beperkt werd, kan niet beschouwd worden als vervolging. U, noch uw vrouw hebben ooit problemen gekend met de autoriteiten of de politie in El Salvador (CGVS (...), p. 7; CGVS (...)B, p. 5). Tevens blijkt dat uw woonst een privébewaker heeft die u beschermt tegen crimineel geweld (CGVS (...), p. 11). De verklaring dat uw bewaker mogelijks zou kunnen worden weggejaagd omdat u gehoord heeft dat dit elders is gebeurd, is een louter hypothetische verklaring (CGVS (...), p. 11). De loutere verwijzingen naar andere gebeurtenissen in El Salvador, zoals de verdwijning van een taxi chauffeur in uw omgeving, kan niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat (CGVS (...)B, p. 10-11).

Uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen van u en uw vrouw hebben betrekking op jullie identiteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. De huwelijksakte toont aan dat jullie gehuwd zijn. De documenten van u en uw vrouw over jullie werk en loon hebben betrekking op jullie functies bij F.(...), elementen die hier eveneens niet ter discussie staan. De documenten die aantonen dat uw vrouw gemachtigd was om te werken als advocate en notaris in El Salvador, tonen evenmin aan dat u of uw vrouw in El Salvador vervolgd werden. De nieuwsartikelen hebben louter betrekking op de algemene situatie in uw land van herkomst en in uw omgeving, u wordt hier niet persoonlijk in vermeld (CGVS (...), p. 3).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/>

rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van B. G. G. M. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Santa Tecla. In 2013 bent u, eveneens in Santa Tecla, gaan samenwonen met uw echtgenoot, N.(...) A.(...) N.(...) E.(...) (O.V. (...)), met wie u in 2013 bent gehuwd. U heeft rechten gestudeerd. In 2006 bent u beginnen werken op de administratieve afdeling van F.(...), een gezondheidsinstelling van de overheid. U was verantwoordelijk voor het opstellen van procedures en contracten voor bedrijven die met F.(...) samenwerkten. Tot in 2017 werkte u in bijberoep als advocate, u deed een drietal familiezaken per jaar. Uw man werkte eveneens bij F.(...), hij was hoofd van de informatica-eenheid. Jullie moesten beide veel onderweg zijn voor jullie werk, wat een risico was voor jullie, omdat jullie door verschillende zones waar verschillende bendes actief waren, moesten rijden. Via de media vernamen jullie dat er enkele leiders van de bendes zich in Santa Tecla hebben gevestigd. In november 2018 werd er een avondklok ingevoerd door de bende 18, wat een ernstige inbreuk was op jullie mogelijkheden om vrij te bewegen. U wijst eveneens op het hoge aantal moorden en verdwijningen in El Salvador. U heeft gehoord van verschillende mensen met een gelijkaardig profiel als u die zijn verdwenen. Al deze redenen hebben u en uw echtgenoot ertoe aangezet om El Salvador te vertalen.

Op 3 februari 2019 verliet u samen met uw echtgenoot en uw zus, B.(...) G.(...) M.(...) J.(...) (O.V. (...)), El Salvador. Jullie reisden met het vliegtuig via de Verenigde Staten van Amerika naar België, waar jullie op 4 februari 2019 aankwamen. Een dag later diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, uw werkbadge, advocatenkaart, toestemmingen om te werken als advocaat en notaris, wekrattesten, een bewijs van jullie lonen en enkele nieuwsartikelen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich baseert op dezelfde problemen als die van uw echtgenoot, N.(...) A.(...) N.(...) E.(...) (O.V. (...)), (CGVS (...)B, p. 11; CGVS (...), p. 12). Uzelf heeft nooit problemen gekend met de autoriteiten in El Salvador, noch persoonlijke problemen met bendeleden gekend (CGVS (...)B, p. 5, 10). In hoofde van uw echtgenoot werd volgende weigeringsbeslissing genomen, waarbij rekening werd gehouden met uw verklaringen:

"(...)"

Gezien voorgaande vaststellingen kan er oop basis van deze feiten in uw hoofde evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of tot een reëel risico op ernstige schade.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, het hoorrecht, het recht van verdediging en het rechtsbeginsel *audi alteram partem* als rechtsbeginselen in de Europese en Belgische rechtsordes, van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde wetsbepalingen benadrukken verzoekers dat de verwerende partij de feiten aan de grondslag van hun verzoeken om internationale bescherming niet betwist. Aangaande de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot hun profiel als overheidsambtenaren verwijzen verzoekers naar hun verklaringen over de aanwezigheid van bendes in hun kolonie. Meer bepaald merken zij op dat uit hun verklaringen wel degelijk blijkt dat zij heel dicht bij de bendes wonen en dat deze misschien niet in hun Kolonia, maar wel op twee blokken van hun Kolonia

wonen waardoor de maatregelen en regels die de bendes opleggen eveneens effect hebben en gelden voor hun Kolonia. Daarnaast wijzen zij erop dat verzoekster verklaard heeft dat hun Kolonia een aantrekkelijk doelwit is voor bendes gelet op de strategische ligging ervan. Verzoekers menen dan ook dat het risico dat hun huis zou worden ingenomen door bendes reëel is en verwijzen hiertoe naar het rapport *"Life Under Gang Rule in El Salvador"* van International Crisis Group van 26 november 2018 en de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019. Verzoekers hekelen voorts dat de motivering van de verwerende partij aangaande het door hen aangehaald risicoprofiel gebrekkig is en menen dat uit hun uitgebreide verklaringen niet anders dan kan worden afgeleid dat zij hun vrees voor vervolging hebben gestaafd aan de hand van hun risicoprofiel en aan de hand van melding te maken van verschillende gevallen van verdwijningen, afpersingen of gewelddaden van of tegen mensen met een gelijkaardig profiel. Hiertoe citeren verzoekers nog uit het rapport UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016 en de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019. Verzoekers merken voorts op dat de bestreden beslissing nalaat melding te maken van verzoeksters functie als advocate, hetgeen naast het risicoprofiel als overheidsmedewerker een bijkomend element is dat haar vrees voor vervolging verder kan staven, zoals blijkt uit de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019, aldus verzoekers. Verzoekers besluiten dit onderdeel van het middel met het betoog dat zij een reële vrees voor vervolging koesteren gelet op hun risicoprofiel. Zij wijzen erop dat zij sterk geïnvesteerd hebben in hun carrière en deze niet zomaar achterwege zouden laten en hun job zomaar zouden stopzetten. Verzoekers hebben dan ook eerst stappen ondernomen om het risico te verminderen doordat verzoekster was gestopt als advocate met individuele dossiers en verzoeker berichten uitstuurde vooraleer hij zijn bezoeken deed, doch dat zij op een bepaald ogenblik zijn gevlucht omdat zij een reële vrees voor vervolging hebben.

Verzoekers vervolgen dat de verwerende partij niet is ingegaan op de door verzoekster bijkomende geuite vrees, meer bepaald haar risicoprofiel als zijnde vrouw. Nochtans blijkt uit voldoende recente rapporten dat men als vrouw zijnde in El Salvador een bijkomend risico loopt, aldus verzoekers die citeren uit het rapport *"10 things you should know about the violence in Central America"* van Norwegian Refugee Council van 27 september 2018, het artikel *"Gang Violence as Armed Conflict, A New Perspective on El Salvador"* van GIWPS van november 2018, het rapport *"El Salvador: Gang criminality and discrimination on disabilities"* van Asylus van september 2019 en de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019. Verzoekers menen dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging voortvloeit waarbij nog geen vervolging moet hebben plaatsgevonden.

In een volgende onderdeel van het middel betogen verzoekers dat uit diverse bronnen blijkt dat er een gebrek is aan bescherming door de overheid. Hiertoe halen zij het artikel *"El Salvador's Tough Policing Isn't What It Looks Like"* van 6 juli 2019 en het artikel *"El Salvador: state protection of women victims of sexual and gender-based violence"* van Asylus aan.

Verzoekers benadrukken voorts dat zij nieuwe bedreigingen hebben ontvangen na hun vertrek uit hun land van herkomst. Zo hebben bendeleden op verschillende manieren getracht om hen te bedreigen. Immers, zijn ze op verschillende tijdstippen bij de grootmoeder van verzoekster thuis geweest om te vragen waar verzoekers zijn en om te melden dat ze dringend met hen willen spreken, aldus verzoekers. Verzoeksters grootmoeder zou uiteindelijk een klacht hebben neergelegd, die zij bijbrengen bij het verzoekschrift en door de stress zou verzoeksters moeder medische complicaties hebben gekregen die opgevolgd worden door een arts. Verzoekers benadrukken dat er ook op hun werk naar hen werd gezocht en verduidelijken dat zij pas na hun persoonlijk onderhoud op de hoogte zijn geraakt van deze bedreigingen en ze aldus niet vroeger konden melden.

Vervolgens beargumenteren verzoekers dat uit de door verwerende partij aangehaalde bronnen genuanceerdere conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot het al dan niet aanwezig zijn van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers benadrukken te dezen ook dat uit hun uiteenzetting is gebleken dat zij wel degelijk een specifiek profiel uitmaken. Verder citeren verzoekers uit de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019, het rapport *"El Salvador 2019"* van Amnesty International, het rapport *"EL Salvador 2018. Human Rights Report"* van USDOS en het artikel *"Gang Violence as Armed Conflict, A New Perspective on El Salvador"* van GIWPS van november 2018.

Verzoekers besluiten dat zij in hoofdorde als vluchteling moeten worden erkend, minstens dat hun de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek wat betreft het gevaar voor overheidsmedewerkers en vrouwen in El Salvador en de corruptie van de politiediensten.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende nieuwe stavingstukken:

- de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 (stuk 3);
- het artikel "*Life Under Gang Rule in El Salvador*" van International Crisis Group van 26 november 2018 (stuk 4);
- het rapport UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 (stuk 5);
- het rapport "*10 things you should know about the violence in Central America*" van Norwegian Refugee Council van 27 september 2018 (stuk 6);
- het artikel "*Gang Violence as Armed Conflict, A New Perspective on El Salvador*" van GIWPS van november 2018 (stuk 7);
- het rapport "*El Salvador: Gang criminality and discrimination on disabilities*" van Asylus van september 2019 (stuk 8);
- het artikel "*El Salvador's Tough Policing Isn't What It Looks Like*" van 6 juli 2019 (stuk 9);
- het artikel "*El Salvador: state protection of women victims of sexual and gender-based violence*" van Asylus van December 2019 (stuk 10);
- een klacht ingediend op 28 januari 2020 (stuk 11);
- een medisch certificaat (stuk 12);
- een attest van de HR-dienst van het Ministerie van Gezondheid (stuk 13);
- het rapport "*El Salvador 2019*" van Amnesty International (stuk 14) en
- het rapport "*El Salvador 2018. Human Rights Report*" van USDOS (stuk 15).

2.2.2. Op 16 januari 2021 laten verzoekers per aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) aan de Raad nog stukken geworden:

- gelegaliseerde vertaling van de klacht ingediend op 28 januari 2020 (stuk 16);
- gelegaliseerde vertaling van het attest van de HR-dienst van het Ministerie van Gezondheid (stuk 17);
- een tweede klacht ingediend door de grootmoeder van verzoekster met vertaling (stuk 18);
- een vertaling van het medisch certificaat (stuk 19);
- huurovereenkomst d.d. 18 juni 2020 (stuk 20);
- huurovereenkomst d.d. 17 juni 2020 (stuk 21);
- ontbinding huurovereenkomst d.d. 30 juni 2020 (stuk 22);
- medisch attest van dokter E. R. d.d. 1 juli 2020 (stuk 23) en
- Screenshots WhatsApp (stuk 24).

2.2.3. Op 18 januari 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020, de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020 en de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.2.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hoewel op zich niet wordt getwijfeld aan verzoekers hun profiel als werknemers voor F. dit profiel als ambtenaar voor een overheidsorganisatie in El Salvador op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, dat zij deze vrees *in concreto* dienen aan te tonen waar zij evenwel in gebreke blijven nu (1) in de Kolonia waar verzoekers woonden geen bende actief was, (2) verzoekers nooit persoonlijke problemen hebben gekend omwille van de verplaatsingen die zij deden voor hun werk, (3) verzoekers nooit persoonlijk zijn aangesproken of bedreigd door bendeleden, (4) dat hun bewegingsvrijheid werd ingeperkt door het instellen van een avondklok niet beschouwd kan worden als vervolging, (5) verzoekers geen problemen hebben gekend met de autoriteiten of de politie in El Salvador, (6) verzoekers' woonst een privébewaker heeft en de bewering dat hij mogelijk zou kunnen worden weggejaagd omdat verzoeker gehoord heeft dat dit elders is gebeurd een loutere hypothetische verklaring is en (7) een verwijzing naar andere gebeurtenissen in El Salvador niet kunnen volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat; (ii) de documenten die verzoekers voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees hebben aangehaald en (iv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke wijze zij het hoorrecht, het rechtsbeginsel *audi alteram partem* of hun rechten van verdediging geschonden achten. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. De Raad wijst er bovendien

nog op dat verzoekers wel degelijk werden gehoord, zij toegang hadden tot hun dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissingen met redenen werden omkleed.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers voeren aan bij een terugkeer naar El Salvador bendes te vrezen. Zij wijzen hierbij op het feit dat zij beide werkzaam zijn voor F., een gezondheidsagentschap van de overheid en zich daarbij moesten verplaatsen naar verschillende zones. Verzoekers wijzen erop dat verzoeker ook 's nachts verantwoordelijk was voor eventuele informaticaproblemen en dit hem extra kwetsbaar maakte in El Salvador. Daarnaast wijzen zij erop dat hun loon als ambtenaar op het internet te vinden is, hetgeen hen extra kwetsbaar maakt. Verzoekers benadrukken voorts dat er in november 2018 een avondklok werd ingevoerd door de bende 18, hetgeen hun bewegingsvrijheid beperkte. Daarnaast wijzen zij op het hoge aantal moorden en verdwijningen in El Salvador, alsook het feit dat verschillende mensen met een gelijkaardig profiel als dat van hen zijn verdwenen.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.3.4.3. Verzoekers verwijzen vooreerst naar hun profiel als overheidsambtenaren en hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen gebrekkig heeft gemotiveerd. Zij menen dat uit hun uitgebreide verklaringen niet anders dan kan worden afgeleid dat zij hun vrees voor vervolging hebben gestaafd aan de hand van hun risicoprofiel en aan de hand van melding te maken van verschillende gevallen van verdwijningen, afpersingen of gewelddaden van of tegen mensen met een gelijkaardig profiel. Hiertoe citeren verzoekers nog uit het rapport UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 (verzoekschrift, stuk 5) en de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 (verzoekschrift, stuk 3). Verzoekers wijzen erop dat zij sterk geïnvesteerd hebben in hun carrière en deze niet zomaar achterwege zouden laten en hun job zomaar zouden stopzetten. Verzoekers hebben dan ook eerst stappen ondernomen om het risico te verminderen, doch zijn op een bepaald ogenblik gevlucht omdat zij een reële vrees voor vervolging hebben, aldus verzoekers.

De Raad merkt op dat de werkzaamheden van verzoekers bij een overheidsdienst, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit de door verzoekers aangehaalde UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (*“Depending on the particular circumstances of the case [...]”*). Verzoekers slagen hier echter niet in.

In dit verband wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden overwogen als volgt:

“In de Kolonia waar u en uw vrouw woonden, was er geen bende actief (CGVS (...))B, p. 10). U, noch uw vrouw, hebben ooit persoonlijk problemen gekend omwille van de verplaatsingen die jullie voor jullie werk moesten maken (CGVS (...), p. 10; CGVS (...))B, p. 8). U, noch uw vrouw, zijn ooit persoonlijk aangesproken of bedreigd geweest door bendeleden (CGVS (...), 10-11, 12; CGVS (...))B, p. 10). U voelde de avondklok aan als een persoonlijke bedreiging, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat u hierdoor concrete problemen heeft gekend in El Salvador (CGVS (...), p. 11). Dat jullie bewegingsvrijheid hierdoor beperkt werd, kan niet beschouwd worden als vervolging. U, noch uw vrouw hebben ooit problemen gekend met de autoriteiten of de politie in El Salvador (CGVS (...), p. 7; CGVS (...))B, p. 5). Tevens blijkt dat uw woonst een privébewaker heeft die u beschermt tegen crimineel geweld (CGVS (...), p. 11). De verklaring dat uw bewaker mogelijks zou kunnen worden weggejaagd omdat u gehoord heeft dat dit elders is gebeurd, is een louter hypothetische verklaring (CGVS (...), p. 11). De loutere verwijzingen naar andere gebeurtenissen in El Salvador, zoals de verdwijning van een taxi chauffeur in uw omgeving, kan niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat (CGVS (...))B, p. 10-11).”

Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat uit hun verklaringen wel degelijk blijkt dat zij heel dicht bij de bendes wonen en dat deze misschien niet in hun Kolonia, maar wel op twee blokken van hun

Kolonia wonen waardoor de maatregelen en regels die de bendes opleggen eveneens effect hebben en gelden voor hun Kolonia. Daarnaast wijzen zij erop dat verzoekster verklaard heeft dat hun Kolonia een aantrekkelijk doelwit is voor bendes gelet op de strategische ligging ervan. Verzoekers menen dan ook dat het risico dat hun huis zou worden ingenomen door bendes reëel is en verwijzen hiertoe naar het rapport *“Life Under Gang Rule in El Salvador”* van International Crisis Group van 26 november 2018 (verzoekschrift, stuk 4) en de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 (verzoekschrift, stuk 3). De Raad wijst erop dat uit het enkele gegeven dat de bendes erg dichtbij de Kolonia zouden zijn gevestigd en dat maatregelen, zoals een avondklok, ook van kracht zijn in hun Kolonia op zich niet kan volstaan om in hoofde van verzoekers te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Te meer nu verzoekers zelf aangeven nooit persoonlijk bedreigd of aangesproken te zijn geweest door bendeleden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS man, p. 10-12 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS vrouw, p. 10). Zoals uitvoerig wordt beargumenteerd in de bestreden beslissingen brengen verzoekers verder evenmin concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij omwille van hun profiel als overheidsambtenaren een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Ook de argumentatie dat hun huis mogelijk zou kunnen worden ingenomen, kan niet overtuigen. Verzoekers beperken zich te dezen immers tot een hypothetische vrees en het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon. Overigens dient te worden benadrukt dat het mogelijk innemen van een woning door een bende omwille van een strategische ligging, hoe betreurenswaardig dit ook is, op zich geen verband houdt met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Bijgevolg kan deze hypothetische inneming van hun woning niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin kan dit op zich volstaan om in hoofde van verzoekers te besluiten tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift echter dat zij nieuwe bedreigingen hebben ontvangen na hun vertrek uit hun land van herkomst. Zo zijn bendeleden op verschillende tijdstippen bij de grootmoeder van verzoekster thuis geweest om te vragen waar verzoekers zijn en om te melden dat ze dringend met hen willen spreken, aldus verzoekers. Verzoeksters grootmoeder zou uiteindelijk een klacht hebben neergelegd, die zij bijbrengen bij het verzoekschrift (stuk 11) en door de stress zou verzoeksters moeder medische complicaties hebben gekregen die opgevolgd worden door een arts (stuk 12). Verzoekers benadrukken dat er ook op hun werk naar hen werd gezocht en verduidelijken dat zij pas na hun persoonlijk onderhoud op de hoogte zijn geraakt van deze bedreigingen en ze aldus niet vroeger konden melden, waartoe zij verwijzen naar een attest van HR (verzoekschrift, stuk 13). De Raad wijst op volgende vaststellingen die de bewijswaarde van de stukken ondermijnen. Aangaande de klachten die verzoeksters grootmoeder zou hebben voorgelegd (verzoekschrift, stuk 10 *juncto* stuk 16 en stuk 18) moet worden vastgesteld dat deze documenten slechts een (onvolledige) kopie betreffen waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën eenvoudig te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Het enkele feit dat verzoekers screenshots bijbrengen uit WhatsApp waarbij een communicatie tussen verzoekster en haar moeder zou worden weergegeven (stuk 24) en waarbij de stukken zouden zijn overgemaakt, vermag hieraan allerm minst afbreuk te doen. Bovendien is het opmerkelijk dat er bij de gegevens van het slachtoffer in de eerste klacht wordt aangegeven dat verzoeksters identificatiegegevens zijn vastgesteld op basis van een origineel identiteitsdocument op 18 januari 2020 en dit terwijl verzoekster nochtans haar origineel paspoort en originele identiteitskaart heeft voorgelegd tijdens haar asielprocedure in België (zie administratief dossier, map ‘Documenten’). In dit licht is het tevens opmerkelijk dat daarbij verzoeksters adres in El Salvador wordt vermeld, hetgeen niet verzoekenbaar is met de vaststelling dat zij zich toen reeds geruime tijd in België bevond. Verder dient te worden benadrukt dat de klachten hooguit een schriftelijke weergave vormen van de verklaringen van verzoeksters grootmoeder die op geen enkele wijze geverifieerd werden en die, rekening houdend met het feit dat aan documenten slechts bewijswaarde kan toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, *in casu* bijgevolg geen bewijswaarde kunnen worden toegekend. Het is overigens opmerkelijk dat verzoekers deze klachten, die nochtans dateren van respectievelijk 18 januari 2020 en 16 juni 2020, niet eerder hebben overgemaakt. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt.

Wat betreft het doktersattest aangaande verzoeksters moeder (verzoekschrift, stuk 12 *juncto* stuk 19) merkt de Raad op dat hieruit allerm minst kan worden afgeleid dat de hoge bloeddruk van verzoeksters moeder het resultaat is van de vermeende vervolgingsfeiten van verzoekers in hun land van herkomst.

Daargelaten de vaststelling dat het document dat afkomstig zou zijn van de HR-dienst van het Ministerie van Gezondheid (verzoekschrift, stuk 13 *juncto* stuk 17) eveneens een kopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, dient te worden vastgesteld dat uit dit document hooguit kan blijken dat een onbekende man heeft willen informeren naar verzoekers, doch dat deze persoon geen enkele informatie heeft verkregen. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Hoe dan ook kan de argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeksters moeder niet eerder durfde te vertellen over de bedreigingen niet overtuigen. Verzoekers vragen in België immers internationale bescherming aan omwille van mogelijke problemen met bendeleden, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers de nodige inspanningen zouden ondernemen om recente informatie aangaande hun problemen in El Salvador te vergaren en de nodige bewijsstukken hiervan te bekomen. Aangezien verzoekers zich in België bevinden is het bovendien niet geloofwaardig dat verzoeksters moeder uit angst voor hun leven hen niet eerder zou hebben ingelicht over de bedreigingen door bendeleden.

Zo verzoekers in hun aanvullende nota nog aanvoeren dat verzoeksters ouders op zoek gingen naar een nieuwe woonst om de bedreigingen te proberen te ontlopen en zij hiertoe huurovereenkomsten bijbrengen waarin haar ouders als huurders worden vermeld, haar ouders als verhuurders worden aangemerkt wat betreft de verhuur van hun eigen woning en ook de beëindiging van dit laatste huurcontract bijbrengen (stukken 20-22), slagen zij er andermaal niet in te overtuigen. Daargelaten de vaststelling dat dit opnieuw kopieën betreffen, kan nergens uit deze huurcontracten worden afgeleid wat de reden zou zijn voor de verhuizing van verzoeksters ouders, dan wel de beëindiging van het huurcontract met de huurder van hun woning, laat staan dat dit het gevolg zou zijn van bedreigingen vanwege bendeleden omwille van de problemen van verzoekers.

Wat betreft het aan de aanvullende nota gevoegde medisch attest (stuk 23) moet worden opgemerkt dat in dit attest melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster medicatie neemt voor slaapproblemen, voor een depressief gevoel en paniekaanvallen. Hieruit blijkt echter niet wat de oorzaak is van deze gezondheidsklachten noch in welke omstandigheden verzoekster deze zou hebben opgelopen. Uit dit attest blijkt evenmin dat verzoekster omwille van haar problematiek niet in staat zou zijn geweest om haar asielmotieven uiteen te zetten of om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Het door verzoekers voorgelegde attest vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming.

De Raad stelt, gelet op het voorgaande vast, dat verzoekers bijgevolg geen enkel bewijskrachtig begin van bewijs bijbrengen om hun bewering als zouden zij (indirect) alsnog bedreigd zijn geweest door bendeleden omwille van hun werkzaamheden, te staven. Verzoekers beperken zich te dezen dan ook tot blote beweringen die niet kunnen overtuigen en waaruit geen gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid.

2.3.4.4. Verzoekers hekelen voorts dat de bestreden beslissingen nalaten te motiveren dat verzoeksters functie als advocaat voor haar een bijkomend element vormt dat haar vrees voor vervolging kan staven, waartoe zij opnieuw citeren uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 (verzoekschrift, stuk 3). De Raad herhaalt dat uit de door verzoekers aangehaalde UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the particular circumstances of the case [...]*", p. 41-42). Verzoekers slagen hier echter niet in. Er dient in dit verband vooreerst te worden benadrukt dat verzoekster zelf aangeeft dat zij haar werk als advocaat sinds 2017 heeft stopgezet (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS vrouw, p. 6), zodat haar vrees in dit verband minstens niet langer actueel is. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar werk als advocaat zich in de zijlijn van haar werk bij F. afspeelde, waarbij zij ongeveer drie zaken per jaar deed (*ibid.*). Verder verklaart verzoekster dat zij familiezaken deed, voornamelijk echtscheidingen. Uit de door verzoeker aangehaalde COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 (verzoekschrift, stuk 3) en UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 (verzoekschrift, stuk 4), alsook de door verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 blijkt echter dat advocaten die betrokken zijn in het onderzoek van georganiseerde misdaad een risicoprofiel kunnen vertonen in bepaalde omstandigheden, hetgeen *in casu* aldus niet het geval is. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat het gegeven dat zij in

het verleden in zekere mate de functie van advocaat in familiezaken heeft opgenomen in haar hoofde een bijkomend element vormt dat haar vrees voor vervolging kan staven, zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

2.3.4.5. Verzoekers beargumenteren voorts dat verzoekster een bijkomende vrees heeft als vrouw zijnde. Zij citeren hiertoe uit het rapport *"10 things you should know about the violence in Central America"* van Norwegian Refugee Council van 27 september 2018 (verzoekschrift, stuk 6), het artikel *"Gang Violence as Armed Conflict, A New Perspective on El Salvador"* van GIWPS van november 2018 (stuk 7), het rapport *"El Salvador: Gang criminality and discrimination on disabilities"* van AsylOS van september 2019 (stuk 8) en de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019 (stuk 3). Verzoekers menen dat deze rapporten een enorm gevaar en risico blootleggen van seksueel geweld ten aanzien van vrouwen en jonge meisjes. Verder betogen zij dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging voortvloeit waarbij nog geen vervolging moet hebben plaatsgevonden.

De Raad benadrukt in dit verband opnieuw dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* aangetoond te worden (*"Depending on the particular circumstances of the case [...]"*), UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016, p. 37-38), waartoe verzoekster echter in gebreke blijft. Zij komt immers niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die evenwel geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd.

2.3.4.6. Tot slot wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden opgemerkt als volgt:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus

El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet." Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd door de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020, die verwerende partij bij aanvullende nota van 18 januari 2021 bijbrengt.

Verzoekers voeren geen enkel verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.7. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.8. Zo verzoekers nog verwijzen naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het Amerikaans Hooggerechtshof dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Voor het overige volharden verzoekers in wezen in de door hen uiteengezette vluchtmotieven, uiten zij blote beweringen, spreken zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseren zij de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

2.3.4.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers nog wijzen op het "*gebrek aan bescherming door de overheid*" en hiertoe citeren uit het artikel "*El Salvador's Tough Policing Isn't What It Looks Like*" van 6 juli 2019 (verzoekschrift, stuk 9) en het artikel "*El Salvador: state protection of women victims of sexual and gender-based violence*" van Asylus van December 2019 (stuk 10), wijst de Raad erop dat vermits verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij problemen hebben gekend met de bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus *“Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen benedeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus *“Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat – in tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden – *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Met de argumentatie dat uit de door verwerende partij aangehaalde bronnen genuanceerdere conclusies kunnen worden gemaakt met betrekking tot het al dan niet aanwezig zijn van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het citeren uit de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 (verzoekschrift, stuk 3), het rapport *“El Salvador 2019”* van Amnesty International, het rapport *“El Salvador 2018. Human Rights Report”* van USDOS (stuk 15) en het artikel *“Gang Violence as Armed Conflict, A New Perspective on El Salvador”* van GIWPS van november 2018 (stuk 16), tonen verzoekers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers geciteerde artikelen en rapporten laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal te dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET